

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De waarheid, macht van evenwicht

VEREDE betekent een volmaakt evenwicht van geest, dat geluk, gezondheid en leven mogelijk maakt. Onrust en opgewondenheid worden niet verdragen door het menselijk organisme, dat onderhouden zou moeten worden door een volmaakt evenwicht, verkregen door vrede, een gemoedstoestand die angst en zorg, enz. volledig belet.

De weg die de mensen tegenwoordig volgen, geeft geen vrede, want de wereld is steeds meer verdorven, wat noodgedwongen een steeds groter wordende onevenwichtigheid teweegbrengt. Daarom krijgt iedereen vroeg of laat de rekening gepresenteerd, en dat is de vernietiging van het organisme, dat beroofd werd van een heerlijke vrede waar het niet zonder kan.

Onze geliefde Verlosser stelt ons een nieuwe weg voor die naar het leven leidt. Hij geeft ons bewonderenswaardige lessen en zegt ons vol goedheid: "Kom tot mij, u allen die belast en beladen bent, ik zal u verlichten, ik zal rust geven aan uw zielen." Alles wat de Heer ons voorstelt brengt altijd zegen voort. Hij wil ons uit onze toestand van onrust, opwindung, zorgen en verdriet halen om ons rust en vrede te geven. Deze heerlijke goddelijke genade begint bij het geloof in de kracht van het offer dat door onze dierbare Verlosser gebracht werd aan het kruis. Het is gezegd dat Christus voor ons de vrede verworven heeft door het bloed aan zijn kruis. En tijdens de geboorte van onze Verlosser te Bethlehem hebben de engelen gezongen: "Glorie zij God in den hoge en vrede op aarde aan de mensen van goede wil."

Deze prachtige blijde boodschap kon tot op heden niet gerealiseerd worden, want er moesten eerst 144 000 leden van de menselijke familie gevonden worden, die de kleine kudde, het koninklijke offerpriesterschap, de bruid van Christus, zouden vormen. Dit is gebeurd tijdens het evangelische tijdperk. Nu hebben deze 144 000 leden van de ware kerk, die niets te maken heeft met het christendom in het algemeen, zich geopenbaard. De laatsten zijn bezig zich te versterken in hun opdracht van redders, verbonden met Jezus, de Zoon van God, om het losgeld van de mensheid te betalen. Daarom weerklinkt vandaag, en dit al sedert een aantal jaren, de roep van de goddelijke genade, die tot nu toe alleen voor de kleine kudde was, voor al degenen wier hart bereid is. Iedereen die wil kan uit de onrust, de zenuwachtigheid, de zorgen, de angst en het verdriet geraken en in de school van onze dierbare

Verlosser leren zich de heerlijke vrede van het Koninkrijk Gods eigen te maken, dat zeker komt met al zijn grootse en weldadige vooruitzichten.

De vrede begint dus allereerst in het hart door het geloof in het verlossende bloed dat onze dierbare Verlosser aan het kruis voor alle mensen vergoten heeft. Zo wordt ze verleend als een gave. Maar opdat ze stabiel zou worden, moet ze in hun hart ontvangen kunnen worden als een vrucht. Dit uit zich langzamerhand door de verandering van hun karakter door de Zoon van God als voorbeeld te nemen, die zegt: "Leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart." De apostel Paulus somt alle karaktertrekken op die beletten dat de vrede zich in hun hart gaat vestigen. Het zijn: vijandigheid, twist, jaloezie, hoogmoed, het overtollig eten, haat, boosaardigheid, schijnheiligheid, enz. Dit alles moet met volharding bestreden worden door onze toevlucht te nemen tot de vriendelijke en liefdevolle hulp van degene die de Eeuwige ons gegeven heeft als onze wonderbaarlijke Herder, onze Opvoeder, onze Trooster en onze Verlosser. Met zijn hulp en zijn genade en door ons te schikken naar zijn principes, kunnen wij niet verdwalen en zijn wij zeker dat wij onze mentaliteit volledig kunnen veranderen.

Daarvoor moeten we ons egoïsme opzij schuiven en altruïstisch worden. Het egoïsme maakt ons ongelukkig en doet ons lijden en sterven, terwijl het altruïsme ons geluk brengt. Het opent elke kringloop in ons organisme, ontspant onze zenuwen, doet ons geestelijk en lichamelijk lijden verdwijnen, herstelt het heerlijke evenwicht in ons organisme en stopt zo het proces van vernietiging. Hoe altruïstischer we worden, hoe meer we de helling naar het leven op kunnen gaan, om uiteindelijk te komen tot de volledige levensvatbaarheid door de verandering van ons karakter.

Ons zenuwstelsel heeft een dringende behoefte aan geschikt voedsel, aan sommige dingen die er een versterkend middel voor zijn en een levendmakende kracht, terwijl andere een echt vergif zijn die er een nadelige en vernielende invloed op uitoefenen.

Het geschikte voedsel voor onze zenuwen is juist het altruïsme, anders gezegd de beoefening van de universele wet, die het ganse heelal regeert. De universele wet toont ons, dat alles moet bestaan voor het goede. Om gelukkig te worden, een goede gezondheid te bezitten en niet in het graf te moeten neerdalen is het dus onontbeerlijk dat we moedig beginnen te bestaan voor

het welzijn van onze medemens. Dit betekent leren beminnen, proberen goed te doen aan al degenen met wie we in contact komen, of we hen nu aardig vinden of niet. Daardoor komt een kracht om het goede te doen in ons, want het is buitengewoon weldadig voor ons zenuwstelsel. En de goede daden die men doet, hebben hun weerslag in ons hele organisme.

Als men niet op de hoogte is van de echte wetenschap van het leven en van het proces van de vernietiging kan men zich geen idee vormen over de schade die men aan zijn organisme berokkent, alleen maar door een eenvoudige gedachte van ontevredenheid of wrok. Als ontevredenheid overgaat in woede en wrok in haat is dat rampzalig, want dit doet verschrikkelijk kwaad aan het hele wezen. Uit al deze boze gevoelens vloeien de meeste ziekten voort die de mensen doden. Zo zijn jaloezie, hoogmoed en afgunst als een worm die ons tot op het bot ondermijnt; zij tasten ons zenuwstelsel op een verschrikkelijke manier aan.

Om ons egoïstisch hart te kunnen veranderen in een altruïstisch hart, moeten we juist in situaties geplaatst worden, die ons egoïsme blootleggen, opdat wij het zouden kunnen bemerken. Dan moeten we de inspanning doen om dit deel van het egoïsme opzij te schuiven dat wij opgemerkt hebben, door te proberen een altruïstische gedachte te realiseren. Ongeduld is zo'n gevoel dat voortspruit uit het egoïsme. Om het te overwinnen is er niets beter dan in contact te komen met dingen die ons geduld op de proef stellen. Men neemt dan zijn toevlucht tot de hulp van de Heer en men doet een inspanning om zijn ongeduld te bedwingen en om geduld te leren oefenen. Als deze lessen oprecht nageleefd worden en zich meerdere malen hebben voorgedaan, is het ongeduld volledig overwonnen en vervangen door het geduld. Dat is ook zo voor al de karaktertrekken die voortspruiten uit het egoïsme. Ze kunnen allemaal overwonnen worden door eerlijke inspanningen van het altruïsme. Het is essentieel om eerlijk en oprecht te zijn en een kinderlijk geloof en vertrouwen in de Heer te hebben. Dit geloof moet geen fanatisme zijn, maar een echte wetenschap en een overtuiging gebaseerd op een volledige zekerheid. Dan functioneert alles wonderbaarlijk en kan het werk van zuivering en verandering van het hart zich voortzetten. Het definitieve resultaat is dan de goddelijke vrede die zich in het hart kan uiten als iets verworven en stabiel.

Dat is het prachtige effect dat het evangelie van Christus voortbrengt als het nageleefd wordt zoals het moet. Het is een heerlijke gesteldheid voor ons hart. Al de tijd dat het zuiveringsproces duurt zijn wij voortdurend gedekt door de verdiensten van Chris-

De erfenis van de kleine grootmoeder

AUGUSTINUS was soldaat. Hij strekte het leger tot eer met zijn vriendelijke, glimlachende en broederlijke persoonlijkheid. Die stak nogal af tegen het dagelijkse systeem dat eerder gericht was op geweld dan op recht en fijngevoeligheid. Het was meer de macht van de omstandigheden die hem daar had gebracht dan een roeping. Bij dit werk, dat sinds het verlaten van de genade in het paradijs van Eden over de hele aarde in stand was gebleven, was het salaris verzekerd. Het leven was wat minder zeker. Het was daarom noodzakelijk om de kost te verdienen door je leven op het spel te zetten, wat een heldhaftige kant had, die overal werd gevierd als de allerhoogste vaderlandsliefde, met vooral enorme slachtpartijen als gevolg. Maar was dat alles dan nodig om een wereld te scheppen? Dat leek wel zo, maar wat voor

een wereld? Wat moest er dan worden gedaan voor een andere, betere wereld? Augustinus vroeg het zich soms af, maar had weinig oor voor die profeten die hun wonderbaarlijke recepten aanboden aan mensen die op zoek waren naar gemakkelijke beloften.

Vier volle jaren had hij in het verzet gezeten en hij was pas twintig jaar oud, toen het conflict eindigde. De vrede werd gevierd in een geest die de oorlog had doen ontstaan en de voorbereidingen voor de volgende oorlog werden daarna onmiddellijk hervat met het voorwendsel dat het nodig was om vrede te krijgen. Zo werd Augustinus zonder overgang dienstplichtig in het leger. Hij zat nog in dit overheidsapparaat, toen zijn oudere zus een vrouw voor hem vond. Het regime in een kazerne was niet bevorderlijk voor zo'n delicate zoektocht, maar zijn zus die de hele familie regeerde, had er ongevraagd voor gezorgd, in een geest die goden hun universele alwetendheid geeft.

Augustinus had toegegeven. Die vrouw was trouwens erg mooi, wat niet onaangenaam was. Wat echter minder leuk was, leerde onze soldaat pas later, toen er al een klein meisje was geboren. Deze jonge schoonheid troostte zich voor de afwezigheid van haar man door hem te vervangen met een manier van leven die niet paste in hun huwelijk. Maar de scheiding sleepte maar voort, en onze man maakte pijnlijke uren door. Zijn zus daalde niet van haar voetstuk af, beoordeelde het verhaal van bovenaf, verspreidde adviezen, schreef fouten toe, zonder dat de gedachte bij haar opkwam, dat ze voor iets anders dan voor dit faillissement zou kunnen zijn.

Augustinus vergat deze pijnlijke affaire bij de niet minder pijnlijke zaken van het leger, toen hij Marinette ontmoette. Deze ontmoeting viel uit de lucht te midden van uniformen, grijsheid en geboden. Ze kwam uit de hemel van Martinique om naaiwerk te doen op het gebied van reparatie van para-

chutes, het pasklaar maken van pakken en het opnaaien van strepen. Zo kwam ze dus in contact met Augustinus. Een Augustinus die deze keer niet het advies van zijn zuster opvolgde, maar stoutmoedig zonder haar toestemming trouwde met een heel gewone vrouw en erger nog, met een vrouw van een onbekende vader, en absoluut zeker van gemengd ras, zoals altijd het geval was in de koloniën.

Marinette bezat wat kenmerken van haar land, vooral het accent, en was in dienst gegaan van het leger om te ontsnappen aan het vreselijk autoritaire regime van haar moeder. Dus ze trouwden, en het jaar daarop werd hun kleine Shireda geboren. Maar ze waren opgenomen in een systeem dat geen kleuterschool was. Het was daarom noodzakelijk om het kind in een pleeggezin te doen en hun koffer te pakken en naar Indochina te vertrekken. Pas drie jaar later konden ze hun kleintje terug nemen en een paar jaar

tus, altijd op voorwaarde dat wij eerlijk het goddelijk programma naleven dat wij kennen. Zo raken wij stilaan de schadelijke macht van het egoïsme ontwend, dat ons door de geest van de tegenstrever reeds werd ingeprent vanaf onze geboorte en dat wij vervolgens ontwikkeld hebben gedurende ons leven onder deze verschrikkelijke duivelse invloed.

Het is door de kracht van de geest van God dat wij van mentaliteit kunnen veranderen. Wij moeten er ons inderdaad rekenschap van geven, dat ons organisme alleen de geest van God op een duurzame manier kan verdragen. De goddelijke genade is onontbeerlijk voor ons hele wezen, dat niet kan bloeien en in leven blijven zonder deze kracht die komt van de heiligdommen van God en die alles regeert door de universele wet. Alle gevoelens die niet onder deze invloed staan van deze glorieuske geest vernielen het organisme. Dat is een waarheid die niemand kan ontkennen. De wet van de gelijkwaardigheid bewijst het. Hij toont ons dat het kwaad dat gezaaid werd vroeg of laat tot de vervloeking leidt, terwijl degene die het goede zaait en de universele wet naleeft, zeker is de zegen en het eeuwige leven in het komende Koninkrijk van God te oogsten.

Het is door de kracht van de geest van God dat wij de goddelijke wegen kunnen begrijpen en realiseren, en de vrede kunnen bereiken, deze vrede die alle verstand te boven gaat en die niemand ons kan afnemen als ze het resultaat is geworden van altruïstische inspanningen die het hart volledig veranderd hebben. Van dan af zijn gezondheid en geluk verzekerd en kunnen wij elke rampzalige kaap omzeilen zonder door de moeilijkheden verzwolgen te worden. We leven in het Koninkrijk van God dat zich nu vestigt en waar we eeuwig kunnen blijven leven.

Gevaarlijke vervuiling

In een artikel verschenen in media online *Notre Planète Info* wordt de kwaliteit van de lucht die de mensheid inademt beschreven, en de oorzaken en de gevolgen voor de gezondheid:

9 op de 10 mensen ademen vervuilde lucht in

Het niveau van de luchtvervuiling blijft gevaarlijk hoog in talrijke delen van de wereld. Nieuwe gegevens van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) tonen aan, dat 9 van de 10 mensen lucht inademen met een hoog niveau verontreinigende stoffen. De laatste schattingen maken bekend, dat er elk jaar 7 miljoen mensen sterven vanwege de vervuilde buitenlucht en door de luchtvervuiling binnen in de woningen; dat is een verontrustend getal.

De voornaamste bronnen voor de luchtvervuiling te wijten aan fijnkooldeeltjes zijn het inefficiënte gebruik van energie door huishoudens, de sectoren industrie, landbouw en vervoer, en de koolcentrales. In sommige streken zijn zand en stof uit de woestijn, de verbranding van afval, en de ontbossing andere bronnen van luchtvervuiling. De luchtkwaliteit kan ook worden beïnvloed door natuurlijke elementen zoals geografische, meteorologische en seizoen factoren.

"Luchtvervuiling is een bedreiging voor ons allen, maar de armste en meest gemarginaliseerde volken zijn de eerste die er onder lijden," legt dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus uit, algemeen directeur van de WGO. "Men kan niet accepteren dat meer dan 3 miljoen mensen – vooral vrouwen en kinderen – elke dag de dodelijke rook in blijven ademen die uitgestoten wordt door de kooktoestellen en de vervuulende brandstoffen binnen in hun huis. Als wij niet heel snel handelen, zal de voortdurende ontwikkeling daarvan een nachtmerrie blijven."

De WGO schat, dat bijna 90% van de bewoners van onze planeet vervuilde lucht inademt. In de loop van 6

achtereenvolgende jaren zijn de niveaus van luchtvervuiling van de omgeving hoog gebleven en min of meer stabiel met lagere concentraties in sommige streken in Europa en Amerika.

Luchtvervuiling: 7 miljoen doden per jaar

De WGO schat het aantal personen dat elk jaar sterft door blootstelling aan fijnstofdeeltjes in de vervuilde lucht op ongeveer 7 miljoen. Deze deeltjes dringen diep door in de longen en in het hart- en vaatstelsel, dat veroorzaakt aandoeningen zoals herseninfarcten, hartziekten, longkanker, chronische bronchitis en infectie aan de ademhalingsorganen, speciaal longontsteking.

De vervuiling van de buitenlucht is op zich verantwoordelijk voor ongeveer 4,2 miljoen sterfgevallen in 2016, terwijl de vervuiling van de lucht binnen in huis te wijten aan het gebruik van brandstof en vervuulende technologieën ongeveer 3,8 miljoen doden gedurende diezelfde periode heeft veroorzaakt.

Meer dan 90% van de doden te wijten aan luchtvervuiling vallen in de landen met een zwak of matig inkomen, voornamelijk in Azië en Afrika, gevolgd door zulke landen in de gebieden in het oostelijk deel van de Middellandse zee, van Europa en Amerika. In het algemeen zijn het landen met een hoog inkomen die de laagste niveaus van luchtvervuiling van de omgeving aangeven, voornamelijk in gebieden in Europa, Amerika en de westelijke Pacific. In de steden in Europese landen met een hoog inkomen is bewezen dat de luchtvervuiling in de omgeving de levensverwachting gemiddeld met 2 tot 24 maanden vermindert, al naar gelang het niveau van de vervuiling.

Ongeveer 3 miljard mensen – meer dan 40% van de wereldbevolking – heeft niet altijd de beschikking over brandstof en de technologie om schoon te koken in hun woning, terwijl het daar gaat om de voornaamste bron van luchtvervuiling binnenshuis. De WGO volgt de luchtvervuiling in de woningen sedert meer dan 10 jaar en ook al vermeerderd de toegang tot brandstof en schone technologie overal, toch blijven de verbeteringen achter door de groei van de bevolking in talrijke delen van de wereld, in het bijzonder in Afrika ten zuiden van de Sahara.

De WGO erkent dat luchtvervuiling een gevaarlijke risicofactor is voor niet overdraagbare ziektes, die volgens de schattingen voor een kwart (24%) van de sterfgevallen onder volwassenen toe te schrijven zijn aan ziektes van het hart, voor 25% aan herseninfarcten, voor 43% aan chronische ziektes aan de ademhalingsorganen, bronchiën en longen en voor 29% aan longkanker.

De landen ondernemen steeds vaker actie

Van meer dan 4300 steden in 108 landen is nu in de database van de WGO de kwaliteit van de buitenlucht aangegeven, en die is feitelijk de meest complete database iover de kwestie. Sinds 2016 hebben meer dan duizend steden daarenboven bij de database van de WGO gevoegd, wat bewijst dat de landen meer dan ooit de luchtvervuiling meten en maatregelen nemen om die te verminderen.

Het gebrek aan relevante gegevens over de luchtvervuiling is schokkend in Afrika en in een deel van de westelijke Pacific. Wat Afrika betreft, de steden die relevante metingen van de fijnstofdeeltjes overbrengen aan de database, zijn meer dan twee keer zo talrijk als in voorgaande versies, maar deze gegevens dekken slechts 8 van de 47 landen van de regio. Het is Europa dat het belangrijkste deel van de steden bundelt die de gegevens noteren.

De database verzamelt de gemiddelde concentraties per jaar van fijnstof (PM10, en PM2,5). De PM2,5 omvatten sulfata, nitraten en zwarte koolstof die de gevaarlijkste vervuilers zijn voor de menselijke gezondheid. De aanbevelingen van de WGO over de luchtkwaliteit roepen de landen op om de luchtvervuiling te verminderen om gemiddelde jaarlijkse waarden te bereiken

van 20 microgram per kubieke meter (voor de PM10) en 10 microgram per kubieke meter (voor de PM2,5).

"Talrijke conglomeraten van grote steden op de hele wereld geven resultaten aan die 5 keer hoger zijn dan de niveaus vastgelegd in de richtlijnen van de WGO voor de luchtkwaliteit, wat een heel groot risico inhoudt voor de gezondheid van de bevolking," verklaart Maria Neira, directrice van het departement van publieke gezondheid, sociale en milieu elementen bepalend voor de gezondheid van de WGO.

Ook al tonen de laatste gegevens aan, dat de niveaus van verontreiniging van de buitenlucht in het merendeel van de gebieden op de wereld gevaarlijk hoog blijven, zijn de vorderingen toch niet minder bemoedigend. De landen nemen maatregelen om de vervuiling die te wijten is aan fijnstof te bestrijden en om deze te verminderen. Bijvoorbeeld, in nauwelijks twee jaar heeft de inrichting Pradhan Mantri Ujjwala Yojana die opgezet is in India, ongeveer 37 miljoen vrouwen die leven onder de armoedegrens, gratis verbonden met het netwerk GPL, om hen te helpen de energiebron thuis te veranderen om een schonere brandstof te gebruiken.

Mexico heeft zich verplicht tot meer ecologische normen voor auto's, en met name speciaal te opteren voor bussen die geen roet uitstoten en door vanaf 2025 dieselauto's voor particulieren te verbieden.

Het is de hoogste tijd om maatregelen te nemen, inderdaad, en consequente maatregelen, overeenkomstig de ernst van de situatie. Talrijke zorgelijke zaken moeten in overweging genomen worden: de groei van de bevolking, concentratie daarvan in immense metropolen, de armoede die miljoenen mensen de toegang onthoudt tot schonere energie, de groei tot iedere prijs die het algemene credo schijnt te zijn... Even zoveel elementen die ons doen denken dat de mensheid het punt heeft bereikt, waar vandaan geen terugkeer meer mogelijk is. De oplossingen zullen wel denkbaar zijn, vooral met de kennis en de middelen waarover wij tegenwoordig beschikken, maar die zouden het vrijmaken van aanzienlijke fondsen vereisen. En daar raakt men aan de gevoelige zenuw: het geld, waarvan het grootste deel in handen is van een uiterst kleine minderheid van ultra-rijke personen.

In talrijke arme landen waar de bevolking zonder enig comfort leeft, blootgesteld aan vervuiling van allerlei aard, en zonder middelen om in die toestand verbetering aan te brengen, leven de politici en andere bevoorrechte mensen in luxe en bekommeren zich bijna niet om het lot van het volk. Alle middelen die de corruptie toelaat, maken van hen de koningen van de aarde, en men kan wel stemmen op nieuwe wetten, en alle soorten adviezen van deskundigen, van wetenschappers en economen enz. verzamelen, de situatie van het volk verandert toch niet, want zij die hier beneden voor regen en mooi weer zorgen, hebben niet de wens om die te veranderen. De leiders van de Staten bezoeken elkaar en ontvangen elkaar wederzijds met de grootste eerbewijzen. En dat komt in de kranten en ze schijnen dan op waardige wijze hun land te vertegenwoordigen. Maar het is voldoende om het land in te gaan, te midden van het bescheiden levende volk of zelfs van hen die onder de armoedegrens leven, om zich er rekenschap van te geven dat de werkelijke situatie helemaal niet overeenkomt met de welsprekende woorden van de politici.

De waarheid is dat de aarde wordt geregeerd door egoïsme en zolang dat de overhand heeft, zal geen enkele verbetering werkelijk plaats vinden. In de huidige situatie van de mensheid bestaat er niet meer dan één enkele oplossing: de instorting van het financiële systeem, dat wil zeggen de algehele devaluatie van het geld. Dat is trouwens al aangekondigd in de Heilige Schrift, en gaat zich vast ook zo manifesteren. Die

konden ze toen als gezin doorbrengen. Maar ze bleven toch onder militair gezag en dat laatste had hen opnieuw opgeroepen voor de koloniën.

Shireda was zes jaar oud, en deze keer kwam ze in het huis bij haar tante, de zus van haar vader, die nog steeds met zeer betrekkelijke wijsheid over haar omgeving regeerde. Ze stelde daar een eer in en deed het op een autoritaire manier. Gelukkig was Shireda niet. Haar tante hield niet veel van haar, in het bijzonder vanwege haar moeder. Ze maakte grote verschillen tussen haar eigen kinderen en dit nichtje, wier overzeese afkomst op zijn zachtst gezegd, duister was. Het geld voor haar pension, was echter altijd goed genoeg om mee te pakken en Shireda bleef daar drie jaar.

Dus ze was negen jaar, toen haar ouders haar weer op kwamen halen, en ze in Parijs gingen wonen. Daar verlieten een paar gelukkige jaren en aan het einde van het

dienstverband van haar vader gingen ze in het noorden wonen.

Marinette had haar zeer uitgesproken neiging tot religie van haar moeder. Iets wat eerlijk gezegd grensde aan fanatisme en de brave Augustinus dwong tot allerlei compromissen, terwijl hij voor dit gebied nog minder roeping voelde dan voor het leger. Bovendien was er een leider die al zijn verlangen naar zoiets zou hebben weggenomen, een heilige in de sacristie en een duivel in gezelschap, die hem daar alle kleuren van liet zien. Om de waarheid te zeggen, Shireda's vader was erg in verwarring, want hij moest wel in het bestaan van God geloven sinds die dag in de oorlog, toen hij, gevangen in een hinderlaag, geen kans had om er levend uit te komen. Hij had toen de hemel aangeroepen, waarvan hij steeds had beweerd dat die, afgezien van de sterren, leeg was. En de jonge Augustinus was er inderdaad levend zonder een schrammetje uitgekomen. Hij was daarom sinds die

dag zeker van het bestaan van God, want alleen deze onzichtbare kracht had hem van de dood kunnen redden. Maar was deze God van zijn bevrijding ook de God van al die religies die met elkaar in oorlog waren, en die de mensen die elkaar afslachtten, de hemel in prezen?

Shireda had iets van haar moeder voor dit mystieke rijk. De catechismus was haar element. Ze geloofde er vast in, dat de groeiende ongelovigheid de wereld in de vlammen van de hel bracht. Augustinus probeerde dit vuur, wat hem bang maakte te beteugelen, omdat Shireda, in tegenstelling tot degenen die de kerk verlieten zodra de rituelen van de communie waren volbracht, wilde doorgaan, wilde strijden en intreden in de orden. De pastoor stuurde haar naar de katholieke jeugd, maar daar had de priester een zeer vaststaand politiek programma. Shireda's ideaal liep tegen een muur van redeneringen op, voordat het werd gekneet in het mengsel

van ijzer en leem dat de fundamenten van dit systeem vormde.

Ze gaf niet zonder meer op, en verliet deze "roeping" ook niet zonder de standpunten van de priester met betrekking tot de kerk en die van de kerk met betrekking tot gerechtigheid te hebben betwist. Maar die stroom van protesten sleepte haar verder mee. Ze nam de hele samenleving op de korrel, en vreedzame anarchie moest zonder slag of stoot de verrotte en weerzinwekkende agglomeratie van politiek, religieus, financieel en militair egoïsme ontmantelen. Er moest een basis zijn en die was er helemaal niet, een eensgezindheid tussen de massa's, die slechts in dromen bestond. Alles omvergooien zonder genoeg te hebben om iets beters te herbouwen, was de moeite niet waard. Augustinus herhaalde dat tegen zijn dochter om haar idealistische uitbarstingen te temperen en misschien ook omdat het zijn kleinburgerlijke bestaan verstoortte, dat toch niet bijzonder bevoorrecht

gebeurtenis zal andere met zich meeslepen die evenzovele schokken zullen betekenen voor onze samenleving. Dat zal een ontredde veroorzaken, zoals er nog nooit is geweest, zegt ons de Heer Jezus in zijn grote profetie. Maar dat zal tegelijkertijd het einde zijn van alle onrechtvaardigheden. Die ontredde zal alles blootleggen en vloeren.

Zij, die werkelijk willen handelen voor het algemeen welzijn, zullen het dan vrij kunnen doen, want zij zullen niet meer afhankelijk zijn van geld, maar alleen van hun goede wil en van Gods genade, die hun zeker nooit zal ontbreken. Onze beminde Verlosser heeft over deze groep personen gesproken toe hij zei: "Gelukkig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde erven!" Matth. 5: 5. Omringd door de pioniers van de nieuwe wereld, het moedige Leger van de Almachtige, zullen ze beetje bij beetje van de aarde een prachtig paradijs maken. Ze zullen die weer helemaal bebossen, totdat er weer het klimaat uit Eden heerst en een zuivere lucht die zorgt voor de gezondheid. Elke bron van vervuiling zal verwijderd worden. Het egoïsme dat de ergste is van alle vervuilingen en waaruit alle andere voortkomen, zal aan de kant gezet worden en vervangen door het altruïsme dat broederschap teweegbrengt. Het absolute welzijn zal weer stilaan gevonden worden en verdeeld over alle bewoners van de aarde, die de Eeuwige in Zijn oneindige liefde heeft vrijgekocht tegen de niet genoeg te waarderen prijs van het leven van Zijn innig geliefde Zoon, de Verlosser van de wereld.

Patou, de blinde herdershond

Het verhaal hieronder verscheen geïllustreerd met overtuigende foto's in het tijdschrift *Point de vue et images du monde*, gesignd door Alain Salmon en de fotograaf Nicolas Denizon.

Hij hoedt de schapen, brengt de verloren lammeren terug, maar toch... deze herdershond is blind!

Ongelooflijk! Onvoorstelbaar! En toch, wat we vorige week zagen in Trassanel, in de bergen van Aude, bestaat echt! Maar je moet het zien om het te geloven!

Dit schouwspel, of beter gezegd deze buitengewone prestatie, wordt dagelijks volbracht door een herdershond genaamd Patou terwijl hij zijn werk doet samen met zijn meester. Een baan die veel andere herdershonden zoals hij elke dag doen. Ja, maar nu komt het: deze hond, die de schapen bewaakt, 250 oaien begeleidt en de verloren lammeren terug brengt... is blind!

Patou is 3 jaar oud. Hij is een heel mooie zwart gevulde bastaard, een kruising tussen een collie en een Duitse herder. Als je hem op de berghelling ziet rennen, kan je je geen seconde voorstellen, dat hij ertoe veroordeeld was... om na zijn geboorte afgemaakt te worden!

En dat dit trieste lot hem bespaard is gebleven, is te danken aan de liefde van Jean-Jacques Goût, zijn baas.

Hoe is deze herder met zijn grote hart erin geslaagd om Patou uit de klauwen van de dood te redden en één van de beste herdershonden van Frankrijk van hem te maken? Welnu, dat is een echt wonder van liefde!

"Vanaf de eerste dag was ik verliefd op deze kleine teddybeer. Hij was zes weken oud," vertelt de herder. "Een vriend, een houthakker, vroeg me of ik geen half gekke hond wilde, die zich steeds liep te stoten tegen alle meubels in het huis van zijn meesters. Die wilden hem laten afmaken. Toen ik hem ophaalde, wist ik nog niet, dat hij blind was. Pas na drie dagen begreep ik het. Dus belde ik een dierenarts, die me adviseerde om hem te laten afmaken: "Je hebt er niets aan bij de schapen," zei hij. "Maar omdat ik al van hem hield, was er geen sprake meer van, dat ik van hem wilde scheiden."

En Jean-Jacques zal geen spijt krijgen van zijn edelmoedige gebaar. Hij werd al snel beloond, omdat hij

Patou twee keer het leven had gered, want na een paar dagen, toen hij met zijn kudde de bergen in trok, merkte hij dat de hond hem overal volgde, dat hij belangstelling had voor de schapen, dat hij zelfs afgedwaalde schapen met gezag terugbracht.

En wie aan Patou's prestaties twijfelt, hoeft maar tot bijna 700 meter hoogte te klimmen, als Jean-Jacques er met zijn schapen op uit trekt. Hij bezit trouwens een bijna uniek rood ras schapen uit Roussillon, dat wereldwijd verkocht wordt.

Er op uit met de kudde

Het is 14 uur precies. Patou is dolblij, hij weet dat het tijd is voor de wandeling. De kudde ook. In de schaapskooi blaten de schapen en Patou blaft van vreugde, want hij is verzet op hard werken. We zijn dan getuige van een echte show op de weilanden. Jean-Jacques helpt zijn trouwe vriend met zijn stem. Zijn woorden zijn: "Patou, rondom de kudde!... Ga naar achteren!... Rechttuit!" En Patou voert het uit, hij weet dat "rechttuit" betekent, dat hij het pad niet mag verlaten.

"Pas op voor de braamstruiken!" roept Jean-Jacques plotseling. En Patou stopt meteen.

"Soms gebeurt het dat hij zich ongewild bezeert," zegt Jean-Jacques. "Als hij veel dorens in zijn snuit heeft gekregen, trek ik die er 's avonds, één voor één uit, en hij laat me begaan zonder een kik te geven!"

En Jean-Jacques zegt, om ons het "werk" van zijn hond te laten bewonderen: "Kijk eens naar de grote cirkels rondom de schapen, en die gehoorzamen hem allemaal, behalve Arthur, de ram. Ze vechten voortdurend."

Patou is inderdaad zulke goede vrienden met alle schapen, dat de ram jaloers op hem is! Bij de geringste gelegenheid valt hij hem aan, maar zodra Patou zijn tanden in hem kan zetten, aarzelt hij niet.

Niet makkelijk als je weet, dat deze hond er absoluut niets van ziet. Maar Jean-Jacques maakt zich geen zorgen om zijn vriend. Hij weet dat hij zich in alle situaties kan redden.

"Patou weet zelfs, hoe hij moet praten," zegt de herder. "Als ik hem de vraag stel: "Wat zegt-ie dan tegen het baasje?" komt hij vrolijk kwispelend aanspringen. Hij antwoordt door te blaffen. Natuurlijk kan hij niet meer zien, maar hij is in staat geweest om zijn reukzin en gehoor tot in de perfectie te ontwikkelen. Hij weet het aan de andere twee honden duidelijk te maken, dat hij altijd in het centrum van de actie komt te staan. Patou is de beste!"

Jean-Jacques, zijn meester, is ook een fenomeen: hij is tegelijkertijd herder, wijnbouwer, houthakker en ponyfokker. Als voormalig leraar veeteelt is hij nu de enige herder in dit dorp, dat nog slechts tien inwoners heeft. En in deze eenzaamheid is zijn hond voor hem een onvervangbare steun, een vriend voor elk moment.

En dat is nog niet alles! Afgelopen zomer vond Patou, dankzij zijn buitengewone intuïtie twee kinderen terug, die verdwaald waren in de bergen!

De twee jongens, die het gebied niet kenden, waren gaan wandelen. Bij het vallen van de avond werden hun ouders ongerust, omdat ze niet thuis kwamen. Toen moest het het wel duidelijk worden: ze waren verdwaald.

De ouders besloten toen een beroep te doen op de herder, die bekend stond om zijn perfecte kennis van het gebied. Meteen gingen Jean-Jacques en Patou op zoek naar de twee kinderen.

Na twee uur vond de hond ze op de top van een heuvel omringd door braamstruiken.

Een happy end rond een gigantisch houtvuur.

"Hij waarschuwt me voor alles", zegt zijn meester. "Als een schaap bijvoorbeeld klaar is om te lammeren, komt hij me opzoeken, wrijft tegen me aan, blaft en wijst me de weg naar de schaapskooi. Hij is ook een uitstekende bewaker. Ik daag iedereen uit om 's nachts

te proberen het pand binnen te dringen. Hij herkent de postbode heel goed en die bijt hij nooit. Patou is ingesteld als een klok, hij kent de tijd van het uitlaten van de kudde en van de terugkeer. Dan voelt hij dat hem iets lekkers te wachten staat."

Camera's

De uitdrukking "hij mist alleen de spraak" lijkt voor hem uitgevonden te zijn. Patou, deze buitengewone hond, heeft al de eer gehad van de camera's van de Franse TV. Gespecialiseerde tijdschriften hebben artikelen aan hem gewijd. En een Japanse tv kanaal heeft zelfs speciaal voor hem een plaats ingeruimd!

Maar ook al is Patou beroemd geworden, hij voelt zich toch geen hoge piet. Onverschillig voor al die eer blijft hij vooral voor zijn meester, een vriend, en... een fantastische herdershond.

Omdat we eigenlijk al tamelijk gewend zijn aan het altijd indrukwekkende en ontroerende schouwspel van een hond die een blinde geleidt, kunnen we des te meer getroffen worden, als we zien dat een hond die zelf lijdt aan dit aangeboren gebrek, zich op afstand laat leiden door zijn meester en de aanwijzingen die deze hem geeft, perfect begrijpt.

Dit dier, dat nog nooit een mens heeft kunnen zien, noch enig ander levend wezen, plant, of wat voor object dan ook, dat alleen duisternis kent, moet een buitengewone gevoeligheid van gehoor en reuk hebben ontwikkeld om zo'n nauwe en effectieve samenwerking te bereiken met degene die het heeft geadopteerd! Een gevoeligheid die zijn oorsprong heeft en zijn voedsel vindt in de innige vriendschap die hen aan elkaar bindt. Vooral op deze manier communiceren ze door dat weldadige fluidum, dat in de eerste plaats afkomstig is van de mens, en met geluk wordt waargenomen door een dier, dat niet weet wat te doen om hem zijn dankbaarheid en gehechtheid te tonen.

Het is inderdaad prachtig om te zien dat dit dier, beroofd van dat essentiële vermogen dat het gezichtsvermogen is, zich niettemin nuttig kan maken door een onophoudelijke activiteit rond de kudde te ontplooiën samen met zijn twee soortgenoten. Wat ook belangrijk is, is zijn vermogen om alleen geleid door de geur twee uur lang een spoor door de heuvels te volgen, zoals hij deed om de jongens terug te vinden, die op een dwaalspoor waren geraakt. Wat zullen zij blij en onder de indruk zijn geweest op het moment, dat ze hulp zagen aankomen, terwijl de angst hen had aangegrepen. We kunnen ons hun vreugde voorstellen... maar ook die van de herder en zijn trouwe, brave metgezel.

Hoe de impasse te doorbreken?

Een artikel in het Belgische tijdschrift *En Marche* nr. 1670 nodigt ons uit om "anders te denken" en stelt daartoe verschillende wegen voor. We reproduceren hier deze tekst van Aurelia Jane Lee.

Denk anders, maar niet alleen. Als we uit het keurslijf van ons gebruikelijke – vaak automatische – redeneren komen, stimuleert dat onze creativiteit en stelt ons in staat om te innoveren. Een houding die een noodzaak wordt, wanneer alle pogingen zijn mislukt om een crisis op te lossen.

"Padden leven in het ene gebied en broeden in het andere. Elk jaar verhuizen ze allemaal als kuddedieren in dezelfde richting. Als men daar nieuwe wegen doorheen aanlegt, worden ze massaal verpletterd. Behalve dat... een enkeling de andere kant op gaat, of de tunnels vindt die milieuactivisten voor hen hebben gegraven onder die wegen. Omdat ze zich langs onconventionele paden wagen, vinden deze dwaze padden manieren uit voor de toekomst en redden ze de soort."

was. Maar "één vogel in de hand" zelfs een middelmatige in deze arme wereld was beter dan "twee vogels in de lucht" in een Eldorado waarin je niet kon geloven.

Thuis bracht ze het debatteren in de praktijk en Shireda trok ten zwaarde tegen de vaste opvattingen van haar ouders. De generaties botsten en strijd was aan de orde van de dag tussen de voorstanders van gevestigde orde en de jeugd die alles op zijn kop wilde zetten. Moeizame en pijnlijke jaren gingen voorbij. Naarmate de kloof groter werd, kon de tere familiegeest niet langer weerstand bieden.

Tenslotte vertrok Shireda om haar studies in "vrijheid" voort te zetten. Ze dompelde zich onder in deze gemeenschap waar men haar voorbereidde op de depressieve gesteldheid van de wereld van morgen. Ze vertrok naar het hoogste geluk, terwijl haar moeder zag dat ze weggesleept werd in de klauwen van de duivel naar de grootste ellende.

Dit nirvana, dat niet iets nieuws was onder de zon, duurde enige tijd, voordat deze vreugde afzwakte. Shireda ontmoette een jonge vrouw uit het zuiden met het zangerige accent van daar, die precies op haar golf lengte zat. Men zag de één nu nooit meer zonder de ander. Het was een grote vriendschap, onvoorwaardelijk, die hun moed en zelfs vreugde gaf in dit veelbewogen leven. Met het diploma van onderwijzeres op zak, solliciteerde ons onafschiedelijke tweetal natuurlijk naar een baan in dezelfde plaats. Maar de autoriteit ter plaatse vermoedde (zonder reden) iets abnormaals in deze verbintenis en stuurde hen ieder naar een andere kant van Frankrijk. Shireda zat alleen in Cagneux-sur-mer voor een klein salaris in moeilijke omstandigheden.

De realiteit had haar dromen verbrijzeld en haar plannen voor emancipatie en rechtvaardigheid verscheurd. Er bleven voor haar nog alleen haar ouders over, die ze nogal

wat verdriet had bezorgd. Dus ze ging met gebogen hoofd en beklemd hart terug naar het huis dat ze met opgeheven hoofd en een licht hart een paar jaar eerder had verlaten. Augustinus en zijn vrouw verwachtten deze dag wel en niet om haar bittere verwijten te maken. Ze hadden hun gezichtspunten bewaard, maar nu werd het zwaard niet meer getrokken. Wijsgerig werd erkend dat dwaling menselijk was en overal voorkwam.

Shireda werd overgeplaatst naar een onderwijspost die dichterbij haar familie was. Maar deze nieuwe baan was moeilijk, vanwege het gezag van een oude onaangename en demagogische directrice. De jonge onderwijzeres was het doelwit van haar streken en ze kon deze onzekere sfeer niet verdragen. Shireda's lichamelijke gesteldheid leed onder de terugslag van dit regime van spanningen. Haar longen sloegen eerst alarm, zozeer zelfs dat ze op een dag in een ziekenhuisbed belandde. Intensieve zorg en een isolatie van

drie maanden gaven haar de tijd om na te denken. Na haar geest, was haar lichaam deze keer het doelwit van allerlei soorten aanvallen waaronder de mazelen, van raadselachtige oorsprong, want een kwaad komt nooit alleen en de medicijnen die sommige symptomen onderdrukten, veroorzaakten nieuwe niet minder ernstige.

Men gaf niet veel voor het leven van de onderwijzeres, maar ze gaf niet op. Ze dacht steeds aan gerechtigheid die niet bestond, maar ook aan het onrecht dat overal bestond, ook in dit ziekenhuis waar zoveel boven het belang van de patiënten ging. Conflicten over doorslaggevende invloed en competentie, meningsverschillen, wel of niet goedgekeurde proeven, schandelijke nonchalance. Deze problemen beïnvloedden haar geest en haar mond sprak uit waar haar hart van overstroomde. De hoofdverpleegkundige stelde deze pertinente opmerkingen niet op prijs en begon haar nu zelf haar injecties te

Het belang van non-conformisme

“Out of the box denken”; de uitdrukking betekent letterlijk: “buiten de doos denken”, d.w.z. buiten het kader denken, door zich te bevrijden van de geijkte manieren van denken. Algemeen bekend geworden door de marketing is dit principe niet beperkt gebleven tot het maken van producten. Het ligt met name aan de basis van wetenschappelijke ontdekkingen. “Een ontstaan probleem kan niet worden opgelost door op dezelfde manier te denken, als waarop het is ontstaan,” zei Albert Einstein ooit. De onderzoekers die de wetenschap vooruit helpen, zijn vaak degenen die de theorieën van hun tijd in twijfel durven te trekken en een afwijkend pad inslaan.

Het gaat niet zozeer om het veranderen van standpunt, maar om erboven te gaan staan en het vanuit een hoger standpunt te bekijken, zoals Bertrand Piccard, psychiater en onderzoeker, zou zeggen, net als zijn vader en grootvader. In zijn werk stelt hij voor om “het niveau van begrip te veranderen om onze angsten te overwinnen, om andere manieren van denken en gedragingen te ontdekken, andere verklaringen, andere manieren om de zaak te bekijken en zelfs de zin van wat er met ons gebeurt.”

Hiervoor moeten we ons eerst bewust worden van de zekerheden die we als oude comfortabele pantoffels aantrekken, zonder ons daar zelfs maar rekenschap van te geven. Het menselijk brein heeft de neiging om de gemakkelijkste weg te kiezen. Door herhaling heeft het zich bepaalde boodschappen of rasters van begrip eigen gemaakt en het blijft liever bij wat het weet. Sommige denkmodellen worden tenslotte algemeen erkend en worden niet langer in twijfel getrokken.

Dan moeten we de deur durven openen voor twijfel, voor nieuwe opvattingen, zonder ze van meet af aan af te wijzen. Het is vaak door je af te keren van een probleem, door het los te laten, dat oplossingen in je opkomen en uiteindelijk vrij worden gemaakt. Soms is het voldoende om te stoppen, een stilte in te bouwen, een wandeling te maken, verandering van lucht te hebben, je los te koppelen en je intuïties te volgen...

Samen ongemak overwinnen

Zich bevrijden van de voor de hand liggende oplossingen en geconditioneerde antwoorden houdt daarom inspanning in. Maar soms komt er een moment dat het een kwestie van noodzaak is, of het nu op individueel of collectief niveau is. Wanneer een individu anders denkt dan de meerderheid, wordt hij vaak niet begrepen, soms bespot. Buiten de gebaande paden gaan vereist een confrontatie met sociale druk. Men gaat soms door voor gek, en toch, zoals Einstein (opnieuw) zei: “Het

is waanzin om ons op dezelfde manier te gedragen en toch een ander resultaat te verwachten.”

Hier komen we terug bij onze padden. Wanneer een collectief anders gaat denken, is het al makkelijker om een originele positie in te nemen. De impact is ook sterker. Dit is wat de Dwaze Padden hebben begrepen, hun manifest nodigt uit om “het verschil in vormen van intelligentie op te waarderen, het zich te laten uiten” en “zich samenwerkingstechnologieën eigen te maken”. Geïnitieerd in 2016 door de Fransen Thanh Nghiem, Cédric Villani en Florent Massot, heeft de beweging van de Dwaze Padden zich verspreid naar verschillende buurlanden, waaronder België. Helas lijkt hij de afgelopen maanden te zijn verslapt... Gevolg van de gezondheids crisis? Een teken dat het tijd was om naar een nieuw niveau van denken en handelen te gaan?

Geconfronteerd met de huidige situatie van de mensheid, kunnen we het verlangen van sommigen begrijpen om een oplossing te zoeken, “een redding” en Aurelia Jane Lee stelt ons daarom voor om anders te denken, maar niet in je eentje. Is dit “De” oplossing? Hoe weet je in welke richting je je denken moet sturen en met wie je je moet associëren om niet “alleen te denken”?

Zoveel vragen die niet gemakkelijk te beantwoorden zijn; dat moeten we toegeven, vooral als we kijken naar degenen die het vóór ons hebben gedaan! Hoeveel gingen er inderdaad “van het geijkte pad” af, wat resulteerde in de vorming van een nieuwe sekte, een nieuwe beweging die uiteindelijk niet beter bleek te zijn dan de andere.

Het moet ook worden erkend dat onze samenleving ons niet “heeft getraind in denken”. De trend is eerder in de richting van wat je “er is al voor je gedacht” zou kunnen noemen. Kijk maar naar alles wat televisie, cinema, internet en het web ons te bieden hebben. Het parool van projectontwikkelaars is voor iedereen hetzelfde: “consumeren, consumeren!” Wat, hoe consumeren? Digitaal consumeren. Dit verschaft een fortuin aan de providers die hun product hebben weten op te dringen. Maar in deze omstandigheden zijn we er verre van om voor onszelf te denken, alleen of collectief. Videogames, allerlei soorten sites, sociale netwerken, e-mails en verschillende blogs laten ons niet vrij om zelf na te denken, maar overspoelen ons met zo'n overvloed aan informatie, dat het voor ons gewoon niet meer mogelijk is om even een stapje terug te doen om “na te denken”.

En als klap op de vuurpijl heeft technologie deze datastroom toegankelijk gemaakt, waar je ook bent. Je hoeft nu niet meer aan een bureau achter een computer te zitten om het internet te raadplegen. De mobiele telefoon biedt ons deze service, waar we ook zijn.

Hieraan moet een belangrijk feit worden toegevoegd dat niet vergeten of verwaarloosd mag worden, en dat is, dat de mens niet alleen denkt. Ook al gelooft hij dat hij een kunstwerk produceert als vrucht van zijn verbeelding, of het nu een muziekestuk, een schilderij, een roman of iets anders is, een of andere theorie of een technische uitvinding, hij is altijd onder invloed van een goede of kwade geest.

En dit is waar we graag een voorbehoud willen maken bij de uitnodiging om anders te denken van Aurelia Jane Lee. Denken kan een goede zaak zijn, maar ook een slechte zaak, afhankelijk van de invloed waaronder we staan. Nu is de mensheid in de greep van de prins van deze wereld, de Satan. Hij is het, die de mensheid leidt en het is slechts met moeite dat men zichzelf kan bevrijden uit zijn kwade macht. Zijn parool is het egoïsme, de geest van de wereld, die het karakter van de mens vormt. Het is niet een letterlijke duisternis, maar een gesimuleerd licht, des te moeilijker te onderscheiden, omdat het wel juist en waar lijkt.

Gelukkelijk is er licht in die duisternis. De Eeuwige heeft de arme, veroordeelde mensen niet vergeten. Hij stuurde Zijn Zoon, onze beminde Heiland, om ons te verlossen van zonde en dood. Wat hij ons voorstelt is om weldoeners van onze medemensen te worden, om te bestaan voor hun bestwil. Dat is de enige manier om op een andere manier te denken, anders vallen we onvermijdelijk terug in de sleur van egoïsme en dood. Om overtuigd te worden, volstaat het om de geschiedenis te raadplegen, die ons weinig anders vertelt dan een lange opeenvolging van oorlogen en allerlei soorten onrecht. Men kan zeggen dat de geschiedenis van de mensheid is geschreven met modder en bloed.

Een klasse van mensen heeft deze weg van het altruïsme al gevolgd gedurende het evangelische tijdperk vanaf de komst van onze dierbare Heiland tot op de dag van vandaag. Het zijn de ware discipelen van Christus die Zijn Kerk vormen. Momenteel is hun aantal bijna compleet. Een verdere oproep wordt gericht aan de mensen die bereid zijn om naar het leven te gaan door deel te nemen aan het herstel van alle dingen, wat al door de profeten en door Christus is aangekondigd. Men zal kunnen begrijpen, dat ook al kan anders denken heilzaam zijn, het toch niet genoeg is. Het denken moet gevolgd worden door daden, allemaal onder invloed van de geest van God.

Laten we ons daarom associëren met dit werk dat al goed op weg is naar voltooiing en de tegenstander en zijn geest voor altijd verlaten. De strijd tegen zonde en egoïsme is zwaar, maar de Eeuwige belooft ons hulp op de weg van zelfverzaking die ook de weg naar geluk en het eeuwige leven is.

geven op zo'n manier, dat Shireda elke keer hilde van pijn.

Ondanks deze heftige behandeling die deed denken aan bepaalde episodes in de oorlog, kwam Shireda het te boven. Ze begon helemaal opnieuw en kon toch haar idee van een andere samenleving, een broederlijke samenleving, niet opgeven, die leefde (ze wist niet hoe), maar toch leefde volgens de principes van een vriendelijke solidariteit. In Martinique, het land van haar moeder, bestond er een paradijs in de takken van de broodvruchtenboom, de mangoboom, de papaja en de bananenboom, evenals in het blauw van de lucht en de adem van de grote passaatwinden, maar men hoefde er niet naar te zoeken op straat of in de huizen. Jaren gingen voorbij zonder dat ze een idee kreeg over deze betere wereld.

Aan de andere kant had ze haar leven weer terug, haar ouders en de vrienden uit haar jeugd. Onder anderen Murielle, die haar vaak uitnodigde. Zo ontmoette ze op een verjaardag waar de hele vriendenkring samen was, Jean-Luc. Het contact was snel gelegd en ze waren verheugd bij de gedachte om elkaar weer te ontmoeten. Beetje bij beetje deed Shireda de ronde in deze familie die de hare zou worden, de broers en moeder van Jean-Luc en uiteindelijk als top van de piramide de kleine grootmoeder. Een simpele blik van haar en haar begroeting waren voldoende. Shireda begreep dat ze een heel buitengewoon iemand was. Hoe kwam dat? Dat leek iedereen te negeren en vreemd genoot volgde op die vraag altijd een absolute stilte. De kleine oma zelf bleef zeer bescheiden over de oorzaak van haar zuivere rust. Ze speelde professioneel piano, maar je voelde dat de invloed die ze verspreidde uit een andere bron kwam, want de muzikleraren in de buurt hadden in de verste verte niet deze vredige helderheid van geest.

De gebeurtenissen verplaatsten Shireda's nieuwsgierigheid echter naar de achtergrond. Ze dacht na over een huwelijk, toen Augustinus, haar vader, plotseling de symptomen van

een ernstige ziekte vertoonde. Het werd een lang en veelbewogen jaar, vol krankzinnige hoop en dwaze angst. Ze zetten alle beschikbare middelen in. Het kwaad won stilletjes het spel, want het leek erop dat er geen wetenschap bestond om dat tegen te houden.

Dit afscheid had Shireda vreselijk op de proef gesteld, en omaatje had bij deze gelegenheid de deur een beetje geopend en, uit haar schat, enkele parels gehaald, maar spaarzaam, met angstige voorzichtigheid, alsof ze dit gebied moest verdedigen, alsof ze aarzelde om te spreken over het leven, zijn principes, de wet die alles regeerde of de gerechtigheid in dit universele rijk. Shireda begreep de stilte die ze waarnam zodra iemand dit onderwerp aansneed, niet, want onmiddellijk verpletterde een zware stilte elke wens om het mysterie te onderzoeken. En toch erkende men in de hele familie unaniem, dat omaatje geweldig was.

Het huwelijk vond plaats en het jaar daarop belandde Shireda op de kraamafdeling voor de geboorte van haar eerste zoon. Chantelle van dezelfde leeftijd was haar buurvrouw en hun kinderen werden een paar minuten na elkaar geboren. Maar de stroom van sympathie die hen onmiddellijk bij elkaar had gebracht, had nog andere redenen. Vooral het gemeenschappelijke punt van beprovingen en dat van het ideaal van vrede en rechtvaardigheid. Ze zagen elkaar nu zo vaak mogelijk. Chantelle kreeg ervaring in het krijgen van kinderen, maar ging door een zeer depressieve fase. Hun vriendschap was zo hecht, dat zelfs de echtgenoten in het kielzog ervan werden meegesleept. Ze gingen samen werken en bouwden hun huizen door de handen ineen te slaan, maar zonder sentimentele motieven of collectieve aspiraties. Chantelle kwam, ondanks alles, haar problemen niet te boven, die maar bleven malen in haar hoofd en haar steeds meer verpletterden, toen Shireda haar op een dag voorstelde aan kleine oma. Het was alleen maar een bezoek aan de grootmoeder van haar man, niets anders dan een kennis-

making, waarin ze niet eens tipten aan het mysterie dat omaatje tot zo'n buitengewone persoonlijkheid maakte.

Schijnbaar was er dus niets gebeurd, maar sinds die ontmoeting was Chantelle veranderd. Het was in het begin niet spectaculair, de heropleving was zo bescheiden dat Shireda het niet had gemerkt, daar waren maanden voor nodig. Chantelle was niet meer hetzelfde, dat werd duidelijk. Haar uitingen kondigden iets aan, waar ze niet over sprak. Een beetje zoals men dat ook zag bij omaatje, dezelfde weldoende straling in hun blik, dezelfde bedachtzame en rustige houding ten opzichte van problemen. Shireda wilde tenslotte dit nieuwe raadsel peilen.

“Ik vond iets buitengewoons... Dankzij jouw kleine oma. Ik zal je dat allemaal op een dag uitleggen,” beloofde Chantelle. Maar die dag was nog niet gekomen, toen ze zelf telefoon van haar vriendin kreeg: de kleine oma was plotseling ingeslapen.

Op deze juniochtend was het niet als op een bruiloft bij de samenkomst van de familie voor het afscheid van de kleine grootmoeder. Niemand had eraan gedacht, dat dit een keer zou gebeuren. Chantelle hilde, zoals men huilt om wie het dierbaarste en kostbaarste op de wereld is, en hoewel men haar grote achting voor de kleine grootmoeder kende, riep dit diepe verdriet vele vragen op. Ook Shireda vroeg het zichzelf af, omdat ze niet kon weten hoe gehecht haar vriendin was aan haar die er nu niet meer was. Ze kon niet weten dat oma's woorden haar uit haar wanhoop hadden bevrijd door bij haar een nieuw bestaan op te roepen, dat alle ijdelheid en slechtheid zou vervangen van de dingen die deze wereld haar had toebedeeld. Ze kon ook niet weten dat Chantelle zo een moeder had gevonden en ook niet dat deze nieuwe moeder haar alle geheimen van de wet van universeel geluk en de vorming van het Koninkrijk van God had geopenbaard door haar naar de kleine familie te brengen die in de dageraad van de grote dag uit Hem was geboren. Dit alles wist Shireda niet, want deze

grootmoeder met haar frisse kleur en haar heldere ogen had met haar verwanten niet over deze dingen kunnen praten. Chantelle had zich daar bevonden en zij was het die de kostbare verborgen schat had ontvangen, de erfenis van de kleine grootmoeder.

Dus Shireda kwam dit nu allemaal te weten. Een tip van de sluier werd opgelicht en dit programma beantwoordde aan wat ze ooit had gekoesterd bij haar ideeën over een sociale hervorming en rechtvaardigheid.

Deze keer was er wijsheid en rechtvaardigheid in overvloed, die een mens niet alleen kon vinden. Er was ook nog liefde zonder welke gerechtigheid niet rechtvaardig was en wijsheid niet wijs. Dat zat allemaal in de erfenis van de kleine oma, deze erfenis die uit de hemel kwam voor hen die honger hadden en dorstten naar gerechtigheid. Shireda had haar aandeel dus onder voorwaarden ontvangen, het spreekt voor zich, want deze erfenis kon ook in de geest van de wereld verloren gaan.

Voortaan trok de nieuwe geschiktheid van haar hart haar naar het doel en tegelijkertijd naar de middelen om het te bereiken. Zo was haar eerste beslissing om Chantelle te vergezellen naar de plek waar de metselaars van het Koninkrijk, dat op weg was, de eerste stenen legden. Deze tijd van de kleine beginselen van de Nieuwe Aarde bood Shireda het ideaal bij uitstek. Zo waren onze twee vriendinnen twee zusters geworden in de familie die de belofte zou erven. Twee zusters die waren geboren uit de geest van waarheid en licht, deze erfenis van de Nieuwe Hemelen voor de Nieuwe Aarde in een wereld waar de machten van de duisternis hun laatste kaarten uitspeelden.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguët, CH-1236 Cartigny